

Arrest

nr. 232 981 van 21 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat N. EL JANATI, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De ouders van de minderjarige verzoekers dienen op 3 september 2015 elk een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Op 7 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) voor iedere ouder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. X van 1 september 2017.

1.2. Op 31 augustus 2018 dienen de minderjarige verzoekers elk een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

1.3. Op 17 april 2019 neemt de commissaris-generaal voor elk van de minderjarige verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiiitisch moslim van Arabische origine en hebt u de Iraakse nationaliteit. U bent geboren op [...] 2008 in Bagdad.

U verliet samen met uw ouders, uw broer [A.] en uw zus [R.] Irak op 7 augustus 2015 en kwam in België aan op 3 september 2015. Op dezelfde dag dienden uw ouders, [A.H.A.A.T.] [...] en [N.A.A.A.] [...] een verzoek om internationale bescherming in.

Uw ouders verklaarden dat zij in Irak bedreigd werden door de milite Asa'ib Ahl Al Haq (AAH), dit zowel in Bagdad omwille van de alcoholverkoop van uw vader als in Kerbala, waar jullie van 2006 tot 2015 woonden, omwille van de afwijzing door uw moeder van een verantwoordelijke van AAH. Op 7 december 2016 werd er inzake de verzoeken van uw ouders door het CGVS besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De bedreigingen in verband met de alcoholverkoop van uw vader waren niet actueel. De problemen in verband met de afwijzing van uw moeder van een AAH-verantwoordelijke werden niet geloofwaardig bevonden. Deze beoordeling werd op 1 september 2017 met arrest 191 360 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

U dient op 31 augustus 2018 een eigen verzoek tot internationale bescherming in. Op hetzelfde moment wordt er een verzoek ingediend door uw zus [R.A.H.A.] [...] en uw broers [A.A.H.A.] [...] en [H.A.H.A.] [...].

U verklaart dat u vreest dat de politie uw vader en alle familieleden zal doden. Uw vader werd in Irak bedreigd, maar u weet niet door welke personen. U hebt ook angst van Islamitische Staat (IS/Daesh/ISIL). U vreest ook dat u bij terugkeer naar Irak een sluijer zal moeten dragen en u niet zal mogen kleden zoals u wil.

U werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 31 januari 2019. U gaf echter geen gevolg aan deze oproeping.

U legt de volgende documenten neer: vier medische attesten (opgesteld op 18 januari 2019, 5 februari 2019, 8 februari 2019 en 14 februari 2019) betreffende de onmogelijkheid van uw moeder om aanwezig te zijn bij het persoonlijk onderhoud op 31 januari 2019.

B. Motivering

Hierbij meld ik u dat ik op basis van artikel 57/6/5, § 2° van de Vreemdelingenwet op basis van de elementen aanwezig in uw dossier een beslissing heb genomen betreffende uw verzoek om internationale bescherming. U heeft namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 31 januari 2019 opriep voor een persoonlijk onderhoud.

U heeft mij geen geldige reden meegedeeld om uw afwezigheid te rechtvaardigen binnen een termijn van vijftien dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.

Het CGVS ontving vier verschillende e-mails met attesten die uw afwezigheid op het persoonlijk onderhoud zouden moeten rechtvaardigen.

Op 24 januari 2019 ontving het CGVS een brief van uw advocaat waarin werd gesteld dat uw moeder op 30 januari 2019 een chirurgische ingreep moest ondergaan en dat ze hierdoor niet naar het gehoor kon komen. Er werd gevraagd om het persoonlijk onderhoud uit te stellen. Deze brief bevatte als bijlage een medisch attest opgesteld op 18 januari 2019 waarin staat dat uw moeder omwille van een operatie op 30 januari 2019 niet op het CGVS aanwezig kan zijn. Daar het persoonlijk onderhoud op 31 januari 2019 plaatsvond en niet op 30 januari 2019 en dit attest dus sowieso een afwezigheid op 31 januari 2019 niet

kan rechtvaardigen, werd er meerdere keren door het CGVS gepoogd om telefonisch contact op te nemen met uw advocaat om te bevestigen dat het persoonlijk onderhoud toch zoals gepland op 31 januari 2019 zou doorgaan. Uw advocaat kon echter niet bereikt worden.

Op 8 februari 2019 ontving het CGVS een brief van het opvangcentrum waar u verblijft. Deze brief vermeldt dat uw moeder niet op het persoonlijk onderhoud van 31 januari 2019 aanwezig kon zijn omwille van medische problemen. Het opvangcentrum stelt geen uitspraak te kunnen doen over de termijn binnen dewelke uw moeder zich wel naar het CGVS zou kunnen begeven. Een medisch attest in bijlage van deze brief en opgesteld op 5 februari 2019 stelt dat uw moeder sinds 3 februari 2019 gehospitaliseerd is omwille van een post-operatief abces. Dit attest kan dus ook geen afwezigheid op 30 januari 2019 rechtvaardigen.

Op 14 februari 2019 ontving het CGVS opnieuw een brief van uw advocaat waarin zij schrijft dat uw moeder op 30 januari 2019 werd geopereerd maar dat na contact met de sociaal assistent van het centrum blijkt dat uw moeder nog altijd gehospitaliseerd is. In bijlage bevinden zich twee medische attesten: hetzelfde attest dat het CGVS op 8 februari 2019 ontving stellende dat uw moeder sinds 3 februari 2019 gehospitaliseerd is en een ander attest van een huisarts, opgesteld op 14 februari 2019, die verklaart dat uw moeder omwille van gezondheidsredenen van 30 januari 2019 tot 2 februari 2019 niet naar het CGVS kon komen.

Op 15 februari 2019 ontving het CGVS een brief van de sociale medewerkster van het opvangcentrum waar u verblijft. In bijlage bevindt zich een medisch attest waaruit blijkt dat uw moeder van 3 februari tot 9 februari 2019 werd gehospitaliseerd.

In totaal werden er dus vier verschillende attesten ingediend die uw afwezigheid op 31 januari 2019 zouden moeten rechtvaardigen.

Vooreerst stelt het CGVS dat de afwezigheid van uw moeder op zich geen geldige reden vormt voor uw afwezigheid op het persoonlijk onderhoud. De aanwezigheid van uw ouders tijdens het onderhoud is immers, zoals duidelijk in de oproepingsbrief vermeld staat, niet aangewezen. U hebt echter uiteraard wel nood aan de begeleiding van één van uw ouders om zich te begeven naar het CGVS. Uit de attesten die worden neergelegd blijkt echter niet dat uw vader belet was om u op 31 januari 2019 te vergezellen naar het CGVS zodat uw persoonlijk onderhoud kon plaatsvinden. Deze vaststelling is voldoende om te concluderen dat u geen geldige reden hebt meegedeeld om uw afwezigheid te rechtvaardigen.

Bijkomstig wijst het CGVS erop dat het enige medisch attest dat de afwezigheid van uw moeder op de dag van uw persoonlijk onderhoud zelf zou rechtvaardigen, met name het attest van 14 februari 2019, twee weken postfactum opgesteld om uw afwezigheid tussen 31 januari 2019 en 2 februari 2019, de dagen die niet gedekt werden door de andere attesten, te verantwoorden. Er wordt als reden van afwezigheid enkel vaag "gezondheidsredenen" en tussen haakjes "operatie op 30 januari 2019" vermeld zonder dat hieruit duidelijk blijkt dat uw moeder op 31 januari 2019 zich onmogelijk kon verplaatsen.

Het CGVS concludeert dat u geen geldige reden hebt voor uw afwezigheid op het persoonlijk onderhoud van 31 januari 2019. Er kon echter tot een inhoudelijke beoordeling van uw verzoek worden overgegaan op basis van de elementen aanwezig in uw dossier en op basis de elementen die door uw ouders werden aangebracht in het licht van hun verzoek om internationale bescherming.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier en uit de dossiers van uw ouders, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in uw herkomstregio op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Uit uw dossier blijkt dat de vrees die u aanhaalt voortkomt uit de problemen die uw ouders aanhaalden in het kader van hun verzoeken en uit de algemene situatie in Kerbala.

Uw vader bevestigde dit op indirecte wijze toen het verzoek om internationale bescherming van uw zussen, broer en u werd ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie document betreffende inschrijving van uw zus [R.A.H.A.] waarnaar de DVZ vanuit uw inschrijvingsdocument verwijst). Hij

verklaarde toen dat hij via zijn kinderen een verzoek om internationale bescherming deed om opvang te krijgen, en geen verzoek in eigen naam indiende omdat zijn eerste verzoek reeds afgewezen is en hij vreesde geen opvang te krijgen bij een volgend verzoek. Hieruit blijkt duidelijk dat uw verzoek is ingegeven door de nood aan opvang van uw vader. Uit de verklaringen van uw vader blijkt ook reeds dat uw verzoek om internationale bescherming eigenlijk een verderzetting is van het verzoek van uw vader.

De problemen van uw vader in Irak kunnen echter geen aanleiding geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Met betrekking tot de vrees dat uw vader zal worden gedood in Irak oordeelde het CGVS dat noch de bedreigingen van AAH in Bagdad ten aanzien van uw vader, noch de problemen in Kerbala aanleiding konden geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De problemen omwille van zijn alcoholverkoop in Bagdad zijn niet actueel. Deze beoordeling werd door de RvV in haar arrest 191 360 van 1 september 2017 bevestigd. De problemen van uw ouders in Kerbala met de verantwoordelijke van AAH werden niet geloofwaardig geacht door de RvV. Dat uw vader omwille van de bedreigingen in Kerbala vermoord zou worden, is dus ook niet geloofwaardig.

In verband met het feit dat u vreest in Irak een sluier te moeten dragen en u niet te kunnen kleden zoals u wilt, wordt erop gewezen dat dit niet voldoende zwaarwichtig is om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw, in het geheel niet geconcretiseerde of gepersonaliseerde, angst voor de Islamitische Staat dient te worden beoordeeld in het kader van de algemene veiligheidssituatie in Irak.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIL in het zuiden van Irak hoofdzakelijk in de provincie Babil actief is. Niettegenstaande in 2018 Babil gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIL er in de loop van 2018 meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in Jurf al- Sakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend PMU-strijders, de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en overheidsmedewerkers gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt.

De veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt verder gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan gaven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-

inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Tot slot vinden sinds 2015 regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. Ondanks beloftes van de regering om extra geld uit trekken voor projecten in de regio bleven de protesten aanhouden, en kwam het opnieuw tot rellen in de stad Basra in september 2018. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood. Dit type geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kerbala in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kerbala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kerbala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast. “

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiiitisch moslim van Arabische origine en hebt u de Iraakse nationaliteit. U bent geboren op [...] 2007 in Bagdad. U woonde daarna in Kerbala. U begon het eerste jaar basisschool in Kerbala maar maakte het niet af.

U verliet Irak samen met uw ouders en uw zussen op 7 augustus 2015 en kwam in België aan op 3 september 2015. Op dezelfde dag dienden uw ouders, [A.H.A.A.] [...] en [N.A.A.A.] [...] een verzoek om internationale bescherming in.

Uw ouders verklaarden dat zij in Irak bedreigd werden door de militie Asa'ib Ahl Al Haq (AAH), dit zowel in Bagdad omwille van de alcoholverkoop van uw vader als in Kerbala, waar jullie van 2006 tot 2015 woonden, omwille van de afwijzing door uw moeder van een verantwoordelijke van AAH. Op 7 december 2016 werd er inzake de verzoeken van uw ouders door het CGVS besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De bedreigingen in verband met de alcoholverkoop van uw vader waren niet actueel. De problemen in verband met de afwijzing van uw moeder van een AAH-verantwoordelijke werden niet geloofwaardig bevonden. Deze beoordeling werd op 1 september 2017 met arrest 191 360 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

U dient op 31 augustus 2018 een eigen verzoek tot internationale bescherming in. Op hetzelfde moment wordt er een verzoek ingediend door uw zussen [S.A.H.A.] [...] en [R.A.H.A.] [...] en uw broer [H.A.H.A.] [...].

U stelt dat het in Irak oorlog is en dat er veel moorden en aanslagen zijn. De scholen zijn er niet goed en de leerkrachten slagen op jullie handen. Uw vader zou bedreigd zijn door de politie omdat hij alcohol verkocht. U stelt dat, indien jullie in Irak zouden gebleven zijn, uw vader door de politie of anderen die u niet kent zou gedood worden.

U vreest dat uw vader bij terugkeer naar Irak gedood zal worden en dat jullie er daardoor geen toekomst zullen hebben.

U werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 31 januari 2019. U gaf echter geen gevolg aan deze oproeping.

U legt de volgende documenten neer: vier medische attesten (opgesteld op 18 januari 2019, 5 februari 2019, 8 februari 2019 en 14 februari 2019) betreffende de onmogelijkheid van uw moeder om aanwezig te zijn bij het persoonlijk onderhoud op 31 januari 2019.

B. Motivering

Hierbij meld ik u dat ik op basis van artikel 57/6/5, § 2° van de Vreemdelingenwet op basis van de elementen aanwezig in uw dossier een beslissing heb genomen betreffende uw verzoek om internationale bescherming.

U heeft namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 31 januari 2019 opriep voor een persoonlijk onderhoud. U heeft mij geen geldige reden meegedeeld om uw afwezigheid te rechtvaardigen binnen een termijn van vijftien dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.

Het CGVS ontving vier verschillende e-mails met attesten die uw afwezigheid op het persoonlijk onderhoud zouden moeten rechtvaardigen.

Op 24 januari 2019 ontving het CGVS een brief van uw advocaat waarin werd gesteld dat uw moeder op 30 januari 2019 een chirurgische ingreep moest ondergaan en dat ze hierdoor niet naar het gehoor kon komen. Er werd gevraagd om het persoonlijk onderhoud uit te stellen. Deze brief bevatte als bijlage een medisch attest opgesteld op 18 januari 2019 waarin staat dat uw moeder omwille van een operatie op 30 januari 2019 niet op het CGVS aanwezig kan zijn. Daar het persoonlijk onderhoud op 31 januari 2019 plaatsvond en niet op 30 januari 2019 en dit attest dus sowieso een afwezigheid op 31 januari 2019 niet kan rechtvaardigen, werd er meerdere keren door het CGVS gepoogd om telefonisch contact op te nemen met uw advocaat om te bevestigen dat het persoonlijk onderhoud toch zoals gepland op 31 januari 2019 zou doorgaan. Uw advocaat kon echter niet bereikt worden.

Op 8 februari 2019 ontving het CGVS een brief van het opvangcentrum waar u verblijft. Deze brief vermeldt dat uw moeder niet op het persoonlijk onderhoud van 31 januari 2019 aanwezig kon zijn omwille van medische problemen. Het opvangcentrum stelt geen uitspraak te kunnen doen over de termijn binnen dewelke uw moeder zich wel naar het CGVS zou kunnen begeven. Een medisch attest in bijlage van deze brief en opgesteld op 5 februari 2019 stelt dat uw moeder sinds 3 februari 2019 gehospitaliseerd is omwille van een post-operatief abces. Dit attest kan dus ook geen afwezigheid op 30 januari 2019 rechtvaardigen.

Op 14 februari 2019 ontving het CGVS opnieuw een brief van uw advocaat waarin zij schrijft dat uw moeder op 30 januari 2019 werd geopereerd maar dat na contact met de sociaal assistent van het centrum blijkt dat uw moeder nog altijd gehospitaliseerd is. In bijlage bevinden zich twee medische attesten: hetzelfde attest dat het CGVS op 8 februari 2019 ontving stellende dat uw moeder sinds 3 februari 2019 gehospitaliseerd is en een ander attest van een huisarts, opgesteld op 14 februari 2019, die verklaart dat uw moeder omwille van gezondheidsredenen van 30 januari 2019 tot 2 februari 2019 niet naar het CGVS kon komen.

Op 15 februari 2019 ontving het CGVS een brief van de sociale medewerkster van het opvangcentrum waar u verblijft. In bijlage bevindt zich een medisch attest waaruit blijkt dat uw moeder van 3 februari tot 9 februari 2019 werd gehospitaliseerd.

In totaal werden er dus vier verschillende attesten ingediend die uw afwezigheid op 31 januari 2019 zouden moeten rechtvaardigen.

Vooreerst stelt het CGVS dat de afwezigheid van uw moeder op zich geen geldige reden vormt voor uw afwezigheid op het persoonlijk onderhoud. De aanwezigheid van uw ouders tijdens het onderhoud is immers, zoals duidelijk in de oproepingsbrief vermeld staat, niet aangewezen. U hebt echter uiteraard wel nood aan de begeleiding van één van uw ouders om zich te begeven naar het CGVS. Uit de attesten die worden neergelegd blijkt echter niet dat uw vader belet was om u op 31 januari 2019 te vergezellen naar het CGVS zodat uw persoonlijk onderhoud kon plaatsvinden. Deze vaststelling is voldoende om te concluderen dat u geen geldige reden hebt meegedeeld om uw afwezigheid te rechtvaardigen.

Bijkomstig wijst het CGVS erop dat het enige medisch attest dat de afwezigheid van uw moeder op de dag van uw persoonlijk onderhoud zelf zou rechtvaardigen, met name het attest van 14 februari 2019, twee weken postfactum opgesteld om uw afwezigheid tussen 31 januari 2019 en 2 februari 2019, de dagen die niet gedekt werden door de andere attesten, te verantwoorden. Er wordt als reden van afwezigheid enkel vaag “gezondheidsredenen” en tussen haakjes “operatie op 30 januari 2019” vermeld zonder dat hieruit duidelijk blijkt dat uw moeder op 31 januari 2019 zich onmogelijk kon verplaatsen.

Het CGVS concludeert dat u geen geldige reden hebt voor uw afwezigheid op het persoonlijk onderhoud van 31 januari 2019. Er kon echter tot een inhoudelijke beoordeling van uw verzoek worden overgegaan op basis van de elementen aanwezig in uw dossier en op basis de elementen die door uw ouders werden aangebracht in het licht van hun verzoek om internationale bescherming.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier en uit de dossiers van uw ouders, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in uw herkomstregio op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Uit uw dossier blijkt dat de vrees die u aanhaalt voortkomt uit de problemen die uw ouders aanhaalden in het kader van hun verzoeken en uit de algemene situatie in Kerbala.

Uw vader bevestigde dit op indirecte wijze toen het verzoek om internationale bescherming van uw zussen, broer en u werd ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie document betreffende inschrijving van uw zus [R.A.H.A.] waarnaar de DVZ vanuit uw inschrijvingsdocument verwijst). Hij verklaarde toen dat hij via zijn kinderen een verzoek om internationale bescherming deed om opvang te krijgen, en geen verzoek in eigen naam indiende omdat zijn eerste verzoek reeds afgewezen is en hij vreesde geen opvang te krijgen bij een volgend verzoek. Hieruit blijkt duidelijk dat uw verzoek is ingegeven door de nood aan opvang van uw vader. Uit de verklaringen van uw vader blijkt ook reeds

dat uw verzoek om internationale bescherming eigenlijk een verderzetting is van het verzoek van uw vader.

De problemen van uw vader in Irak kunnen echter geen aanleiding geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Met betrekking tot de vrees dat uw vader zal worden gedood in Irak oordeelde het CGVS dat noch de bedreigingen van AAH in Bagdad ten aanzien van uw vader, noch de problemen in Kerbala aanleiding konden geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De problemen omwille van zijn alcoholverkoop in Bagdad zijn niet actueel. Deze beoordeling werd door de RvV in haar arrest 191 360 van 1 september 2017 bevestigd. De problemen van uw ouders in Kerbala met de verantwoordelijke van AAH werden niet geloofwaardig geacht door de RvV. Dat uw vader omwille van de bedreigingen in Kerbala vermoord zou worden, is dus ook niet geloofwaardig.

In verband met het feit dat de scholen in Irak niet goed zijn en dat de leerkrachten op jullie handen zouden slaan, wordt erop gewezen dat dit niet voldoende zwaarwichtig is om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIL in het zuiden van Irak hoofdzakelijk in de provincie Babil actief is. Niettegenstaande in 2018 Babil gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIL er in de loop van 2018 meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in Jurf al- Sakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend PMU-strijders, de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en overheidsmedewerkers gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt.

De veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt verder gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan gaven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Tot slot vinden sinds 2015 regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra

verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. Ondanks beloftes van de regering om extra geld uit trekken voor projecten in de regio bleven de protesten aanhouden, en kwam het opnieuw tot rellen in de stad Basra in september 2018. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood. Dit type geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kerbala in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kerbala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kerbala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

De derde bestreden beslissing ten aanzien van derde verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een sjiitisch moslim van Arabische origine en hebt u de Iraakse nationaliteit. U bent geboren op [...] 2014 in Bagdad.

U verliet Irak samen met uw ouders, uw broer [A.], en uw zus [S.] op 7 augustus 2015 en kwam in België aan op 3 september 2015. Op dezelfde dag dienden uw ouders, [A.H.A.A.] [...] en [N.A.A.A.] [...] een verzoek om internationale bescherming in.

Uw ouders verklaarden dat zij in Irak bedreigd werden door de milite Asa'ib Ahl Al Haq (AAH), dit zowel in Bagdad omwille van de alcoholverkoop van uw vader als in Kerbala, waar jullie van 2006 tot 2015 woonden, omwille van de afwijzing door uw moeder van een verantwoordelijke van AAH. Op 7 december 2016 werd er inzake de verzoeken van uw ouders door het CGVS besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De bedreigingen in verband met

de alcoholverkoop van uw vader waren niet actueel. De problemen in verband met de afwijzing van uw moeder van een AAH-verantwoordelijke werden niet geloofwaardig bevonden. Deze beoordeling werd op 1 september 2017 met arrest 191 360 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

U dient op 31 augustus 2018 een eigen verzoek tot internationale bescherming in. Op hetzelfde moment wordt er een verzoek ingediend door uw zus [S.A.H.A.] [...] en uw broers [A.A.H.A.] [...] en [H.A.H.A.] [...].

U legde tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen verklaringen af omwille van uw jonge leeftijd.

Gezien u wegens uw jonge leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om te worden gehoord in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, werden uw ouders uitgenodigd voor een gesprek op het CGVS op 31 januari 2019. Zij gaven echter geen van beiden gevolg aan deze uitnodiging.

U legt de volgende documenten neer: vier medische attesten (opgesteld op 18 januari 2019, 5 februari 2019, 8 februari 2019 en 14 februari 2019) betreffende de onmogelijkheid van uw moeder om aanwezig te zijn bij het persoonlijk onderhoud op 31 januari 2019.

B. Motivering

Uw ouders gingen geen van beiden in op mijn aangetekend schrijven dat naar hun gekozen woonplaats werd gestuurd en hun op 31 januari 2019 uitnodigde voor een gesprek.

Het CGVS ontving vier verschillende e-mails met attesten die hun afwezigheid op het persoonlijk onderhoud zouden moeten verklaren.

Op 24 januari 2019 ontving het CGVS een brief van uw advocaat waarin werd gesteld dat uw moeder op 30 januari 2019 een chirurgische ingreep moest ondergaan en dat ze hierdoor niet naar het gehoor kon komen. Er werd gevraagd om het persoonlijk onderhoud uit te stellen. Deze brief bevatte als bijlage een medisch attest opgesteld op 18 januari 2019 waarin staat dat uw moeder omwille van een operatie op 30 januari 2019 niet op het CGVS aanwezig kan zijn. Daar het gesprek op 31 januari 2019 plaatsvond en niet op 30 januari 2019 en dit attest dus sowieso een afwezigheid op 31 januari 2019 niet kan rechtvaardigen, werd er meerdere keren door het CGVS gepoogd om telefonisch contact op te nemen met uw advocaat om te bevestigen dat het gesprek toch zoals gepland op 31 januari 2019 zou doorgaan. Uw advocaat kon echter niet bereikt worden.

Op 8 februari 2019 ontving het CGVS een brief van het opvangcentrum waar u verblijft. Deze brief vermeldt dat uw moeder niet op het persoonlijk onderhoud van 31 januari 2019 aanwezig kon zijn omwille van medische problemen. Het opvangcentrum stelt geen uitspraak te kunnen doen over de termijn binnen dewelke uw moeder zich wel naar het CGVS zou kunnen begeven. Een medisch attest in bijlage van deze brief en opgesteld op 5 februari 2019 stelt dat uw moeder sinds 3 februari 2019 gehospitaliseerd is omwille van een post-operatief abces. Dit attest kan dus ook geen afwezigheid op 30 januari 2019 rechtvaardigen.

Op 14 februari 2019 ontving het CGVS opnieuw een brief van uw advocaat waarin zij schrijft dat uw moeder op 30 januari 2019 werd geopereerd maar dat na contact met de sociaal assistent van het centrum blijkt dat uw moeder nog altijd gehospitaliseerd is. In bijlage bevinden zich twee medische attesten: hetzelfde attest dat het CGVS op 8 februari 2019 ontving stellende dat uw moeder sinds 3 februari 2019 gehospitaliseerd is en een ander attest van een huisarts, opgesteld op 14 februari 2019, die verklaart dat uw moeder omwille van gezondheidsredenen van 30 januari 2019 tot 2 februari 2019 niet naar het CGVS kon komen.

Op 15 februari 2019 ontving het CGVS een brief van de sociale medewerkster van het opvangcentrum waar u verblijft. In bijlage bevindt zich een medisch attest waaruit blijkt dat uw moeder van 3 februari tot 9 februari 2019 werd gehospitaliseerd.

In totaal werden er dus vier verschillende attesten ingediend die hun afwezigheid op 31 januari 2019 zouden moeten rechtvaardigen.

Bijkomstig wijst het CGVS erop dat het enige medisch attest dat de afwezigheid van uw moeder op de dag van het gesprek zelf dient te rechtvaardigen, met name het attest van 14 februari 2019, twee weken postfactum opgesteld om uw afwezigheid tussen 31 januari 2019 en 2 februari 2019, de dagen die niet gedekt werden door de andere attesten, te verantwoorden. Er wordt als reden van afwezigheid enkel vaag "gezondheidsredenen" en tussen haakjes "operatie op 30 januari 2019" vermeld zonder dat hieruit duidelijk blijkt dat uw moeder op 31 januari 2019 zich onmogelijk kon verplaatsen.

Daarnaast blijkt duidelijk uit de adressering van de uitnodiging aan uw vader en/of moeder dat het niet vereist was dat zij allebei naar het gesprek zouden komen. Ook werd er in de uitnodiging duidelijk op gewezen dat, indien zij niet aanwezig zouden zijn op het gesprek of geen gevolg zouden geven aan de uitnodiging, de commissarisgeneraal een beslissing zou kunnen nemen op basis van de informatie waarop hij beschikt.

Het CGVS is ging daarom over tot een inhoudelijke beoordeling van uw verzoek op basis van de elementen aanwezig in uw dossier en op basis de elementen die door uw ouders, broers en zus werden aangebracht in het licht van hun verzoek om internationale bescherming.

Uit uw dossier, dat van uw broers en zus en dat van uw ouders blijkt dat uw vrees voortkomt uit de problemen die uw ouders aanhaalden in het kader van hun verzoeken en uit de algemene situatie in Kerbala.

Uw vader bevestigde dit op indirecte wijze toen het verzoek om internationale bescherming van uw zus, broers en u werd ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie document betreffende inschrijving bij DVZ). Hij verklaarde toen dat hij via zijn kinderen een verzoek om internationale bescherming deed om opvang te krijgen, en geen verzoek in eigen naam indiende omdat zijn eerste verzoek reeds afgewezen is en hij vreesde geen opvang te krijgen bij een volgend verzoek. Hieruit blijkt duidelijk dat uw verzoek is ingegeven door de nood aan opvang van uw vader. Uit de verklaringen van uw vader blijkt ook reeds dat uw verzoek om internationale bescherming eigenlijk een verderzetting is van het verzoek van uw vader.

Uw broer [A.] en uw zus [S.] legden eigen verklaringen af betreffende hun verzoek om internationale bescherming en hieruit bleek inderdaad dat zij zich beroepen op de problemen van uw vader, alsook de algemene situatie in Kerbala.

De problemen van uw vader in Irak kunnen echter geen aanleiding geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De problemen omwille van zijn alcoholverkoop in Bagdad zijn niet actueel. Deze beoordeling werd door de RvV in haar arrest 191 360 van 1 september 2017 bevestigd. De problemen van uw ouders in Kerbala met de verantwoordelijke van AAH werden niet geloofwaardig geacht door de RvV.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt

hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIL in het zuiden van Irak hoofdzakelijk in de provincie Babil actief is. Niettegenstaande in 2018 Babil gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIL er in de loop van 2018 meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in Jurf al- Sakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend PMU-strijders, de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en overheidsmedewerkers gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt.

De veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt verder gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan gaven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Tot slot vinden sinds 2015 regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsvoorraad af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. Ondanks beloftes van de regering om extra geld uit trekken voor projecten in de regio bleven de protesten aanhouden, en kwam het opnieuw tot rellen in de stad Basra in september 2018. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood. Dit type geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kerbala in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kerbala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kerbala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq._internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

De vierde bestreden beslissing ten aanzien van de vierde verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een sjjiitisch moslim van Arabische origine en hebt u de Iraakse nationaliteit. U bent geboren op [...] 2016 in Luik.

Uw ouders, uw broer [A.], en uw zus [S.] verlieten Irak op 7 augustus 2015 en kwam in België aan op 3 september 2015. Op dezelfde dag dienden uw ouders, [A.H.A.A.] [...] en [N.A.A.A.] [...] een verzoek om internationale bescherming in.

Uw ouders verklaarden dat zij in Irak bedreigd werden door de militie Asa'ib Ahl Al Haq (AAH), dit zowel in Bagdad omwille van de alcoholverkoop van uw vader als in Kerbala, waar jullie van 2006 tot 2015 woonden, omwille van de afwijzing door uw moeder van een verantwoordelijke van AAH. Op 7 december 2016 werd er inzake de verzoeken van uw ouders door het CGVS besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De bedreigingen in verband met de alcoholverkoop van uw vader waren niet actueel. De problemen in verband met de afwijzing van uw moeder van een AAH-verantwoordelijke werden niet geloofwaardig bevonden. Deze beoordeling werd op 1 september 2017 met arrest 191 360 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

U dient op 31 augustus 2018 een eigen verzoek tot internationale bescherming in. Op hetzelfde moment wordt er een verzoek ingediend door uw zussen [R.A.H.A.] [...] en [S.A.H.A.] [...] en uw broer [A.A.H.A.] [...].

U legde tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen verklaringen af omwille van uw jonge leeftijd.

Gezien u wegens uw jonge leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om te worden gehoord in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, werden uw ouders uitgenodigd voor een gesprek op het CGVS op 31 januari 2019. Zij gaven echter geen van beiden gevolg aan deze uitnodiging.

U legt de volgende documenten neer: vier medische attesten (opgesteld op 18 januari 2019, 5 februari 2019, 8 februari 2019 en 14 februari 2019) betreffende de onmogelijkheid van uw moeder om aanwezig te zijn bij het persoonlijk onderhoud op 31 januari 2019.

B. Motivering

Uw ouders gingen geen van beiden in op mijn aangetekend schrijven dat naar hun gekozen woonplaats werd gestuurd en hun op 31 januari 2019 uitnodigde voor een gesprek.

Het CGVS ontving vier verschillende e-mails met attesten die hun afwezigheid op het persoonlijk onderhoud zouden moeten verklaren.

Op 24 januari 2019 ontving het CGVS een brief van uw advocaat waarin werd gesteld dat uw moeder op 30 januari 2019 een chirurgische ingreep moest ondergaan en dat ze hierdoor niet naar het gehoor kon komen. Er werd gevraagd om het persoonlijk onderhoud uit te stellen. Deze brief bevatte als bijlage een medisch attest opgesteld op 18 januari 2019 waarin staat dat uw moeder omwille van een operatie op 30 januari 2019 niet op het CGVS aanwezig kan zijn. Daar het gesprek op 31 januari 2019 plaatsvond en niet op 30 januari 2019 en dit attest dus sowieso een afwezigheid op 31 januari 2019 niet kan rechtvaardigen, werd er meerdere keren door het CGVS gepoogd om telefonisch contact op te nemen met uw advocaat om te bevestigen dat het gesprek toch zoals gepland op 31 januari 2019 zou doorgaan. Uw advocaat kon echter niet bereikt worden.

Op 8 februari 2019 ontving het CGVS een brief van het opvangcentrum waar u verblijft. Deze brief vermeldt dat uw moeder niet op het persoonlijk onderhoud van 31 januari 2019 aanwezig kon zijn omwille van medische problemen. Het opvangcentrum stelt geen uitspraak te kunnen doen over de termijn binnen dewelke uw moeder zich wel naar het CGVS zou kunnen begeven. Een medisch attest in bijlage van deze brief en opgesteld op 5 februari 2019 stelt dat uw moeder sinds 3 februari 2019 gehospitaliseerd is omwille van een post-operatief abces. Dit attest kan dus ook geen afwezigheid op 30 januari 2019 rechtvaardigen.

Op 14 februari 2019 ontving het CGVS opnieuw een brief van uw advocaat waarin zij schrijft dat uw moeder op 30 januari 2019 werd geopereerd maar dat na contact met de sociaal assistent van het centrum blijkt dat uw moeder nog altijd gehospitaliseerd is. In bijlage bevinden zich twee medische attesten: hetzelfde attest dat het CGVS op 8 februari 2019 ontving stellende dat uw moeder sinds 3 februari 2019 gehospitaliseerd is en een ander attest van een huisarts, opgesteld op 14 februari 2019, die verklaart dat uw moeder omwille van gezondheidsredenen van 30 januari 2019 tot 2 februari 2019 niet naar het CGVS kon komen.

Op 15 februari 2019 ontving het CGVS een brief van de sociale medewerkster van het opvangcentrum waar u verblijft. In bijlage bevindt zich een medisch attest waaruit blijkt dat uw moeder van 3 februari tot 9 februari 2019 werd gehospitaliseerd.

In totaal werden er dus vier verschillende attesten ingediend die hun afwezigheid op 31 januari 2019 zouden moeten rechtvaardigen.

Bijkomstig wijst het CGVS erop dat het enige medisch attest dat de afwezigheid van uw moeder op de dag van het gesprek zelf dient te rechtvaardigen, met name het attest van 14 februari 2019, twee weken postfactum opgesteld om uw afwezigheid tussen 31 januari 2019 en 2 februari 2019, de dagen die niet gedekt werden door de andere attesten, te verantwoorden. Er wordt als reden van afwezigheid enkel vaag "gezondheidsredenen" en tussen haakjes "operatie op 30 januari 2019" vermeld zonder dat hieruit duidelijk blijkt dat uw moeder op 31 januari 2019 zich onmogelijk kon verplaatsen.

Daarnaast blijkt duidelijk uit de adressering van de uitnodiging aan uw vader en/of moeder dat het niet vereist was dat zij allebei naar het gesprek zouden komen. Ook werd er in de uitnodiging duidelijk op gewezen dat, indien zij niet aanwezig zouden zijn op het gesprek of geen gevolg zouden geven aan de uitnodiging, de commissarisgeneraal een beslissing zou kunnen nemen op basis van de informatie waarop hij beschikt.

Het CGVS is ging daarom over tot een inhoudelijke beoordeling van uw verzoek op basis van de elementen aanwezig in uw dossier en op basis de elementen die door uw ouders, broer en zussen werden aangebracht in het licht van hun verzoek om internationale bescherming.

Uit uw dossier, dat van uw broer en zussen en dat van uw ouders blijkt dat uw vrees voortkomt uit de problemen die uw ouders aanhaalden in het kader van hun verzoeken en uit de algemene situatie in Kerbala.

Uw vader bevestigde dit op indirecte wijze toen het verzoek om internationale bescherming van uw zussen, broer en u werd ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie document betreffende inschrijving van uw zus [R.A.H.A.] waarnaar de DVZ vanuit uw inschrijvingsdocument verwijst). Hij verklaarde toen dat hij via zijn kinderen een verzoek om internationale bescherming deed om opvang te krijgen, en geen verzoek in eigen naam indiende omdat zijn eerste verzoek reeds afgewezen is en hij vreesde geen opvang te krijgen bij een volgend verzoek. Hieruit blijkt duidelijk dat uw verzoek is ingegeven door de nood aan opvang van uw vader. Uit de verklaringen van uw vader blijkt ook reeds dat uw verzoek om internationale bescherming eigenlijk een verderzetting is van het verzoek van uw vader.

Uw broer [A.] en uw zus [S.] legden eigen verklaringen af betreffende hun verzoek om internationale bescherming en hieruit bleek inderdaad dat zij zich beroepen op de problemen van uw vader, alsook de algemene situatie in Kerbala. De problemen van uw vader in Irak kunnen echter geen aanleiding geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

De problemen omwille van zijn alcoholverkoop in Bagdad zijn niet actueel. Deze beoordeling werd door de RvV in haar arrest 191 360 van 1 september 2017 bevestigd. De problemen van uw ouders in Kerbala met de verantwoordelijke van AAH werden niet geloofwaardig geacht door de RvV.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIL in het zuiden van Irak hoofdzakelijk in de provincie Babil actief is. Niettegenstaande in 2018 Babil gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIL er in de loop van 2018 meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in Jurf al- Sakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend PMU-strijders, de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en overheidsmedewerkers gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt.

De veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt verder gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan gaven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Tot slot vinden sinds 2015 regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. Ondanks beloftes van de regering om extra geld uit trekken voor projecten in de regio bleven de protesten aanhouden, en kwam het opnieuw tot rellen in de stad Basra in september 2018. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood. Dit type geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kerbala in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kerbala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kerbala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van “artikel 1A, §2, 1D van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 55/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”).

In een tweede middel voeren zij de schending aan van “artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”).

Zij zetten hierbij uiteen:

“QU'en l'espèce, le Commissariat Général considère que les éléments déposés par la requérante sont insuffisants pour justifier son absence à l'audition du 31.01.2019.

DAT het Commissariaat-Generaal in dit geval van mening is dat de door verzoekster neergelegde elementen onvoldoende zijn om haar afwezigheid op de hoorzitting dd. 31.01.2019 te rechtvaardigen.

OVERWEGENDE DAT verzoekers via hun Advocaat een eerste medische certificaat dd. 18.01.2019 toestuurd dat bevestigt dat het voor Mw [A.] onmogelijk was voor het Commissariaat op 31.01.2019 te verschijnen daar ze op 30.01.2019 geopereerd moet worden.

DAT dit document op 24.01.2019 aan het Commissariaat toegestuurd werd.

DAT het Commissariaat-Generaal daarna aan Advocaat van verzoekers een brief toestuurde aangevende dat het medisch certificaat dat op 24.01.2019 toegestuurd werd slechts bevestigde dat Mw op 30.01.2019 geopereerd moest worden.

DAT de Advocaat van verzoekers -nog in de termijn van 15 dagen- aan het Commissariaat-Generaal een medisch attest dd. 14.02.2019 toestuurde dat bevestigde dat Mw [A.] zich naar het Commissariaat-Generaal van 30 tot 02.02.2019 om gezondheidsredenen niet kon verplaatsen (chirurgie op 30.01.2019).

DAT de Commissaris-Generaal van mening is dat de reden van de afwezigheid slechts vaag « gezondheidsreden » is.

DAT het medisch certificaat van Mevrouw wel preciseerde dat het voor haar onmogelijk was zich te verplaatsen omdat zij een zeer zware chirurgische operatie op 30.01.2019 onderging.

DAT het Commissariaat een voorwaarde, die in de Wet niet bestaat, oplegt.

DAT het Commissariaat-Generaal van mening is dat de aanwezigheid van Mevrouw niet nodig is.

DAT de convocaties, enerzijds, aan beide ouders toegestuurd werden.

DAT de kinderen, anderzijds, 12, 11, 5 en 2 jaar oud zijn en dat de aanwezigheid van beide ouders nodig is.

DAT de aanvullende verzoeken die door het Commissariaat-Generaal rechtstreeks via email aan Advocaat van verzoekers toegestuurd werden nooit preciseerden dat de aanwezigheid van Mevrouw niet nodig was.

DAT de aanvullende informaties, nl. een certificaat dat preciseert dat het voor Mevrouw onmogelijk was zich te verplaatsen, integendeel gevraagd werden.

DAT het echt kwader trouw in hoofde van het Commissariaat is.

DAT het Commissariaat de aanvraag van verzoekers juist, zonder voorafgaande hoorzitting, verworpen heeft.

DAT het recht om te worden gehoord een algemeen beginsel is om de rechten van de verdediging te waarborgen.

DAT de elementen die door de ouders in het kader van hun eerste aanvraag tot bescherming uiteengezet werden niet voldoende zijn om de afwijzing van de aanvraag van de kinderen AL-TURFI te rechtvaardigen.

DAT de betwiste beslissingen nietig verklaard moeten worden en dat het dossier naar het Commissariaat-Generaal verwezen moet worden."

2.2. Nieuwe stukken

Op 14 januari 2020 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota over met volgende recente informatie over Irak:

- UNHCR International Protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO country Guidance note: Iraq van juni 2019;
- EASO "COI Report Iraq: Security situation" van maart 2019.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te

voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Beoordeling

2.4.1. Verzoekers werden opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 31 januari 2019.

Voor wat betreft de twee oudste verzoekers, stelt de Raad vast dat de oproepingsbrieven persoonlijk aan hen werden gericht. Daarin werd vermeld dat indien zij niet aanwezig zijn op de dag van het persoonlijk onderhoud, de commissaris-generaal krachtens artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet het verzoek om internationale bescherming mag weigeren. Tevens werd in deze oproepingsbrieven aangegeven dat indien verzoekers verhinderd waren om gevolg te geven aan de oproeping, zij de commissaris-generaal schriftelijk, bij voorkeur per aangetekende zending, binnen de 15 dagen na het verstrijken van de datum van het gehoor, een geldig motief voor hun afwezigheid moeten meedelen.

Voor wat betreft de twee jongste verzoekers, stelt de Raad vast dat de oproepingsbrieven werden gericht aan hun vader en/of moeder. Daarbij werd vermeld dat deze twee jongste verzoekers, conform artikel 57/6, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet, niet persoonlijk konden worden gehoord omdat zij wegens hun jonge leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikken. De ouders werden bijgevolg uitgenodigd voor een gesprek waarbij werd gepreciseerd dat indien zij niet aanwezig zijn voor dit gesprek en indien zij geen gevolg geven aan deze uitnodiging, de commissaris-generaal een beslissing kan nemen over de beschermingsverzoeken van de twee jongste kinderen op basis van de informatie waarover hij beschikt.

Er is evenwel geen gevolg gegeven aan de oproepingen tot een persoonlijk onderhoud op 31 januari 2019.

De commissaris-generaal ontving vier e-mails met attesten die de afwezigheid van de oudste verzoekers alsook de afwezigheid van de ouders op het persoonlijk onderhoud zouden moeten rechtvaardigen.

De commissaris-generaal beschrijft de chronologie van de feiten als volgt:

“Op 24 januari 2019 ontving het CGVS een brief van uw advocaat waarin werd gesteld dat uw moeder op 30 januari 2019 een chirurgische ingreep moest ondergaan en dat ze hierdoor niet naar het gehoor kon komen. Er werd gevraagd om het persoonlijk onderhoud uit te stellen. Deze brief bevatte als bijlage een medisch attest opgesteld op 18 januari 2019 waarin staat dat uw moeder omwille van een operatie op 30 januari 2019 niet op het CGVS aanwezig kan zijn. Daar het gesprek op 31 januari 2019 plaatsvond en niet op 30 januari 2019 en dit attest dus sowieso een afwezigheid op 31 januari 2019 niet kan rechtvaardigen, werd er meerdere keren door het CGVS gepoogd om telefonisch contact op te nemen met uw advocaat om te bevestigen dat het gesprek toch zoals gepland op 31 januari 2019 zou doorgaan. Uw advocaat kon echter niet bereikt worden.

Op 8 februari 2019 ontving het CGVS een brief van het opvangcentrum waar u verblijft. Deze brief vermeldt dat uw moeder niet op het persoonlijk onderhoud van 31 januari 2019 aanwezig kon zijn omwille van medische problemen. Het opvangcentrum stelt geen uitspraak te kunnen doen over de termijn binnen dewelke uw moeder zich wel naar het CGVS zou kunnen begeven. Een medisch attest in bijlage van deze brief en opgesteld op 5 februari 2019 stelt dat uw moeder sinds 3 februari 2019 gehospitaliseerd is omwille van een post-operatief abces. Dit attest kan dus ook geen afwezigheid op 30 januari 2019 rechtvaardigen.

Op 14 februari 2019 ontving het CGVS opnieuw een brief van uw advocaat waarin zij schrijft dat uw moeder op 30 januari 2019 werd geopereerd maar dat na contact met de sociaal assistent van het centrum blijkt dat uw moeder nog altijd gehospitaliseerd is. In bijlage bevinden zich twee medische attesten: hetzelfde attest dat het CGVS op 8 februari 2019 ontving stellende dat uw moeder sinds 3 februari 2019 gehospitaliseerd is en een ander attest van een huisarts, opgesteld op 14 februari 2019, die verklaart dat uw moeder omwille van gezondheidsredenen van 30 januari 2019 tot 2 februari 2019 niet naar het CGVS kon komen.

Op 15 februari 2019 ontving het CGVS een brief van de sociale medewerkster van het opvangcentrum waar u verblijft. In bijlage bevindt zich een medisch attest waaruit blijkt dat uw moeder van 3 februari tot 9 februari 2019 werd gehospitaliseerd.”

Deze voorstelling van de feiten wordt door verzoekers niet betwist.

In de eerste en tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de twee oudste verzoekers, stipt de commissaris-generaal terecht aan dat de afwezigheid van verzoekers' moeder op zich geen geldige reden vormt voor hun afwezigheid op het persoonlijk onderhoud. Hij onderstreept dat de aanwezigheid van de ouders tijdens het onderhoud immers niet aangewezen is en verwijst hierbij naar de duidelijke vermeldingen in de oproepingsbrieven. In deze oproepingsbrieven kan worden gelezen: “*In principe kunnen uw ouders niet aanwezig zijn tijdens dit onderhoud.*”, hetgeen in lijn is met artikel 57/1, § 3 van de Vreemdelingenwet. Zoals in de bestreden beslissingen wordt aangehaald, hebben de twee oudste verzoekers, gelet op hun minderjarigheid, uiteraard nood aan de ouderlijke begeleiding om zich naar het CGVS te begeven. Waar de moeder belet zou zijn geweest, kan in de neergelegde attesten echter niet worden gelezen dat ook de vader belet was om verzoekers op 31 januari 2019 te vergezellen naar het CGVS waar hun persoonlijk onderhoud zou plaatsvinden.

In de derde en vierde bestreden beslissing genomen ten aanzien van de twee jongste verzoekers, wijst de commissaris-generaal erop dat uit de adressering van de oproepingen aan hun vader en/of moeder blijkt dat het niet vereist is dat zij allebei naar het gesprek zouden komen. Ook hier, waar de moeder belet zou zijn geweest, kan uit de neergelegde attesten niet worden opgemaakt dat ook de vader was verhinderd om naar het gesprek te komen.

Ter terechtzitting geven de ouders van verzoekers aan dat er praktische moeilijkheden waren voor de vader om zich op 31 januari 2019 te verplaatsen naar het CGVS, omdat de jongste verzoeker recent werd besneden. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat het CGVS hiervan op de hoogte werd gebracht. Bovendien wordt van dit betoog geen begin van bewijs voorgelegd zodat dit niet meer dan een loutere bewering is. Enige overmachtssituatie in hoofde van de vader wordt niet aangetoond.

Verzoekers' kritiek dat de commissaris-generaal in zijn verdere mail-verkeer met hun advocaat nooit preciseerde dat de aanwezigheid van de moeder niet nodig was, dat integendeel aanvullende informatie werd gevraagd (m.n. een certificaat dat de moeder zich onmogelijk kon verplaatsen) en dat de betrokken convocaties aan beide ouders werden verstuurd, is niet dienstig noch ernstig.

Verzoekers betwisten immers niet dat in de oproepingsbrieven ten aanzien van de twee oudste verzoekers reeds voldoende duidelijk werd vermeld dat de aanwezigheid van de ouders tijdens het onderhoud in beginsel niet nodig noch toegelaten is.

Wat betreft de twee jongste verzoekers, weerleggen verzoekers met hun kritiek de vaststelling niet dat uit de adressering van de oproepingsbrieven aan hun vader en/of moeder blijkt dat het niet vereist is dat zij allebei naar het gesprek zouden komen. Evenmin voeren zij aan dat dit niet voldoende duidelijk zou zijn. Er kan van de ouders van verzoekers worden verwacht dat indien zij hierover twijfels zouden hebben, zij zich nader zouden hebben geïnformeerd, *quod non in casu*. Dezelfde bemerking kan worden gemaakt ten aanzien van de advocaat van verzoekers en die rechtstreeks communiceerde met het CGVS.

Verzoekers voeren aan dat gelet op hun minderjarigheid de aanwezigheid van beide ouders is vereist. De Raad kan aannemen dat om praktische redenen de begeleiding en aanwezigheid van meerdere volwassenen aangewezen is. De Raad moet evenwel vaststellen dat dit praktisch argument geenszins als zodanig werd ontwikkeld en aan het CGVS werd overgemaakt. Integendeel, uit de bestreden beslissingen blijkt dat het CGVS meerdere keren heeft getracht om telefonisch contact op te nemen met de advocaat van verzoekers maar dat zij niet kon worden bereikt. Bovendien tonen verzoekers niet aan dat, indien de moeder belet was, de vader niet kon worden vergezeld door een andere volwassene.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen kwade trouw in hoofde van het CGVS worden vastgesteld.

Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de vader belet was om de twee oudste verzoekers te begeleiden naar het CGVS. De Raad acht deze vaststelling voldoende determinerend om het besluit dat de twee oudste verzoekers geen geldige redenen hebben om hun afwezigheid te rechtvaardigen, te schragen.

Evenmin wordt aangetoond dat de vader belet was om naar het gesprek te komen in het kader van de beschermingsverzoeken van de twee jongste verzoekers. De commissaris-generaal kon dan ook terecht vaststellen dat geen van beide ouders inging op de uitnodiging voor een gesprek op 31 januari 2019.

Waar verzoekers kritiek uiten op het gegeven dat de commissaris-generaal de redenen van afwezigheid van hun moeder als “*vaag*” beoordeelt, merkt de Raad op dat het hier een motief betreft dat de commissaris-generaal zelf als “*bijkomstig*” kwalificeert. Het is dus een overtollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. Daardoor kan verzoekers’ kritiek hierop ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, zoals verzoekers in hun verzoekschrift vragen.

2.4.2. Niettegenstaande verzoekers’ afwezigheid op het persoonlijk onderhoud van 31 januari 2019, is de commissaris-generaal overgaan tot een inhoudelijke en individuele beoordeling van elk van de beschermingsverzoeken op basis van de elementen aanwezig in de dossiers en op basis van de elementen die door de ouders, broers en zussen werden aangebracht in het licht van hun beschermingsverzoeken.

De commissaris-generaal besloot dat, na grondig onderzoek van de verklaringen, van de concrete en actuele situatie in hun land van herkomst en van alle elementen uit hun dossiers en uit de dossiers van hun ouders, dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verzoekers niet kan worden toegekend.

Vooreerst oordeelde de commissaris-generaal dat de ingeroepen feiten niet geloofwaardig waren. Hij stelt vast dat de vrees die verzoekers aanhalen, voortkomt uit de problemen die hun ouders aanhaalden in het kader van hun beschermingsverzoeken en uit de algemene situatie in Kerbala. De commissaris-generaal wijst erop dat hun vader dit op indirecte wijze bevestigde toen de beschermingsverzoeken van verzoekers werden ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verklaarde toen dat hij via zijn kinderen een verzoek om internationale bescherming deed om opvang te krijgen, en geen verzoek in eigen naam indiende omdat zijn eerste verzoek reeds werd afgewezen en hij vreesde geen opvang te krijgen bij een volgend verzoek. De commissaris-generaal leidt hieruit af dat verzoekers’ beschermingsverzoeken zijn ingegeven door de nood aan opvang van hun vader. Hij wijst er verder op dat uit de verklaringen van hun vader ook reeds blijkt dat hun beschermingsverzoeken eigenlijk een verderzetting zijn van het verzoek van hun vader.

De commissaris-generaal meent verder dat de problemen van hun vader in Irak echter geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Hij stipt aan dat hij reeds eerder oordeelde dat noch de bedreigingen van AAH in Bagdad ten aanzien van hun vader, noch de problemen in Kerbala aanleiding konden geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus en dat de problemen omwille van zijn alcoholverkoop in Bagdad niet actueel zijn. Hij benadrukt dat deze beoordeling door de Raad in zijn arrest nr. 191 360 van 1 september 2017 werd bevestigd waarbij de Raad de problemen van hun ouders in Kerbala met de verantwoordelijke van AAH niet geloofwaardig achtte. De vrees van verzoekers dat hun vader omwille van de bedreigingen in Kerbala zou worden vermoord, is dus ook niet geloofwaardig.

Wat betreft de vrees van eerste verzoekster om in Irak een sluier te moeten dragen en zich niet te kunnen kleden zoals zij wil, wijst de commissaris-generaal erop dat dit niet voldoende zwaarwichtig is om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de vrees van tweede verzoeker dat de scholen in Irak niet goed zijn en dat de leerkrachten op hun handen zouden slaan, wijst de commissaris-generaal erop dat dit niet voldoende zwaarwichtig is om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Deze vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals weergegeven in de motieven van de bestreden beslissingen en die hierboven worden samengevat, vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekers ondernemen in hun verzoekschrift niet de minste concrete poging om deze draagkrachtige motieven te verklaren of te weerleggen. Verzoekers reiken geen concrete elementen en argumenten aan die deze vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat een actuele en individuele gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van verzoekers niet blijkt. Evenmin blijkt uit een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De angst van verzoekers, die verder niet werd geconcretiseerd of gepersonaliseerd, voor de Islamitische Staat werd door de commissaris-generaal beoordeeld in het kader van de algemene veiligheidssituatie in Irak. In het kader van de beoordeling van een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, betwisten verzoekers niet dat in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kerbala, gelegen in Zuid-Irak, moet worden beoordeeld.

Wat de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in deze regio van herkomst betreft, stelt de Raad vast dat bij aanvullende nota van 14 januari 2019 de verwerende partij de beschikbare landeninformatie aanvulde met onder meer het EASO "COI Report Iraq: Security situation" van maart 2019 en het EASO "COI Report: Iraq – Internal Mobility" van 5 februari 2019.

In haar aanvullende nota zet verwerende partij het volgende uiteen:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO COI Report Iraq – Security situation van maart 2019) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwikkeld waren in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIL in het zuiden van Irak hoofdzakelijk in de provincie Babil actief is. Niettegenstaande in 2018 Babil gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIL er in de loop van 2018 meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in Jurf al-Sakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend PMU-strijders, de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en overheidsmedewerkers gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt.

De veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt verder gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan gaven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Tot slot vinden sinds 2015 regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. Ondanks beloftes van de regering om extra geld uit trekken voor projecten in de regio bleven de protesten aanhouden, en kwam het opnieuw tot rellen in de stad Basra in september 2018. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood. Dit type geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

(...)

Volledigheidshalve wordt nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report – Internal mobility van 5 februari 2019) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet

noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, concludeert de Raad samen met de verwerende partij dat er actueel in de voormelde zuidelijke provincies geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze zuidelijke provincies van Irak louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen enkel element aan dat hierover anders doet beslissen.

Verzoekers hebben verder geen bewijs geleverd dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kerbala. Evenmin zijn er elementen die erop wijzen dat er in verzoekers' hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.3. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is. Gelet op bovenstaande vaststellingen waarbij het vluchtrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden, is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.4.4. Wat betreft artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, waarvan verzoekers de schending opwerpen, dient de Raad op te merken dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk blijkt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekers zich hier niet dienstig op kunnen beroepen.

Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Dat het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht in casu van toepassing is, wordt niet betwist.

De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van het hoorrecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekers specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de besluitvorming inzake de internationale bescherming hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38-40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers zich beperken tot een algemene verwijzing naar het hoorrecht en het algemene betoog dat de elementen die de ouders in het kader van hun eerste beschermingsverzoek hebben uiteengezet niet voldoende zijn om de afwijzing van hun aanvraag te rechtvaardigen. Verzoekers concretiseren echter nergens welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure om internationale bescherming. Verzoekers beperken zich tot een theoretische

discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Een schending van het hoorrecht blijkt dan ook niet.

2.4.5. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder hebben verzoekers gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM werd gerespecteerd.

2.4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

2.4.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES